

Arrest

nr. 148 634 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 8 augustus 2014 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Op 30 september 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2014 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij in Marokko geen toekomst, werk, geen familie en sociale bescherming zou hebben en dat hij aldaar geen enkele binding of relatie zou onderhouden. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij hier heel wat familie zou hebben en dat zijn broers zelfs de Belgische nationaliteit zouden hebben bekomen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene een beroep hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingen betwistingen tegen een eerdere beslissing inzake een aanvraag 9bis kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze procedure teneinde zijn belangen te laten behartigen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met gerecht; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds medio 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 10.03.2006 en op 12.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het

bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De verwijzing naar de administratieve moeilijkheden aldaar gelet op zijn lange afwezigheid kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

Betrokkene verwijst verder ook nog naar art. 6 en 7 van het 'ECOSOC'-Verdrag. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont op welke manier deze artikels zouden geschonden worden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van het 'ECOSOC'-Verdrag afgeleid worden.

Het feit dat betrokkene bijna drie jaar heeft moeten wachten op een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag en dat er dus sprake zou zijn van een lange behandelingstermijn geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. De Wet voorziet nergens in een termijn waarin een regularisatieaanvraag moet behandeld worden.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni dat hij sociaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij zich verder zou wensen te integreren, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij veel inspanningen zou gedaan hebben om zich te integreren, dat hij alhier sociale contacten zou hebben, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij een vriendenkring heeft opgebouwd, dat hij Nederlands zou spreken en dat hij alhier zijn centrum van zijn economische en sociale activiteiten zou hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

1.3. Op dezelfde dag gaf verweerder verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel. Hij zet het middel als volgt uiteen:

“De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Normalerwijze dient de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Hierop

voorziet de Vreemdelingenwet echter een uitzondering. In buitengewone omstandigheden kan een machtiging tot verblijf aangevraagd worden vanuit zijn verblijfplaats in België.

Het begrip "buitengewone omstandigheden" wordt echter nergens omschreven in de wet. zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. De voorbereidende werken leggen tevens niet duidelijk uit wat er onder "buitengewone omstandigheden" moet begrepen worden, dat er in elk geval de nadruk dient gelegd te worden op "humanitaire redenen".

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen". Niet de onvoorziene of zeldzaam karakter dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR 97, p. 385).

Verwerende partij zegt in zijn bestreden beslissing dat er geen rekening kan gehouden worden met het langdurig verblijf in België daar o.a. 2 maal een beslissing om het grondgebied werd betekend op 10.03.2006 en 12.11.2012.

Verzoekende partij verblijft reeds meerdere jaren, sinds medio 2003, op het Belgisch grondgebied. Men kan hier terecht spreken van een onredelijke duur. In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S. 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 217) - krachtens de woorden van de auditeur- "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2,1°, J. KEULEN, "Operatie Regularisatie", VUB, 2003-04, p. 106 + bijlagen).

Men verwijst hierbij tevens naar de cassatierechtspraak omtrent de beoordeling inzake langdurig verblijf. Een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden dienen onderzocht te worden zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Gelet op verzoekers langdurige afwezigheid en het feit dat het merendeel van zijn familieleden wettig verblijven in België maakt het voor verzoeker uiteraard bijzonder moeilijk om zijn aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst daar hij niet meer op zijn sociale vangnet kan steunen in het land van herkomst.

Verwerende partij beweert dat de "overige elementen" (sociaal en economisch duurzaam verankerd zijn, werkbereid zou zijn, een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij Nederlands en Frans kan spreken) enkel onderzocht kan worden in de gegrondheidsfase. Hieruit blijkt dat verwerende partij de bovenvermelde elementen niet heeft onderzocht.

Verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat een zelfde feit of omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (zie o.a. R.v.St. nr. 73.025, 09 april 1998). De omstandigheid dat verzoeker hier reeds langdurig verblijft op het Belgische grondgebied, sociaal en economisch verankerd heeft maakt het inderdaad voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren naar het land van herkomst, zelfs tijdelijk, en dient tevens gedurende de ontvankelijkheidsfase onderzocht te worden.

De proportionaliteitsbeginsel is evenmin geschonden. Nergens in de bestreden beslissing, alsook in het administratief heeft verwerende partij een belangenafweging gedaan. Er werd bijvoorbeeld geen rekening gehouden met de gezinssituatie, de sociale en economische omstandigheden van verzoekende partij. Dat verwerende partij geen enkele belangenafweging heeft gemaakt van het feit dat verzoekers familieleden intussen allemaal in België gevestigd zijn. Meer nog, dat familiale relaties van verzoeker in zijn land van herkomst dan ook totaal verdwenen zijn.

Verwerende partij heeft in zijn bestreden beslissing de wet niet juist geïnterpreteerd, heeft zij geen rekening gehouden met de relevante elementen in het dossier waardoor de motiveringsbeginsel geschonden is.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd. De beslissing vermeldt duidelijk dat zij is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de beslissing blijkt ook duidelijk waarom de door verzoeker aangehaalde elementen voor regularisatie geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker toont geen schending van de formele motiveringsplicht aan, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht moet hier worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in deze zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangebrachte elementen en dat hij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinssituatie, zijn sociale en economische omstandigheden en het feit dat zijn familieleden in België gevestigd zijn.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat al zijn familieleden in België gevestigd zijn en dat zijn familiale relaties in zijn land van herkomst totaal verdwenen zijn.

Verder is de stelling van verweerder dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker toont bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

2.1.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen.

Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hciwwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Dit is door verwerende partij niet gedaan aangezien hij zelf in de bestreden beslissing stelt dat de andere voorwaarden niet nagekeken werden. Hieruit kan afgeleid worden dat hij geen degelijk en volledig onderzoek heeft gevoerd.

“... de overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl dat hij sociaal verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij zich verder zou wensen te integreren, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij veel inspanningen zou gedaan hebben om zich te integreren, dat hij alhier sociale contacten zou hebben, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij een vriendenkring heeft opgebouwd, dat hij Nederlands zou spreken en dat hij alhier zijn centrum van zijn economische en sociale activiteiten zou hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld... ”

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001).

Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Daar verwerende partij andere relevante elementen in het dossier negeert blijkt dat het onderzoek niet ernstig is gevoerd.

Een onderzoek naar de toepasselijkheid van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betekent tevens ook dat er een belangenafweging dient te worden gedaan. Zoals eerder vermeld vindt men deze onderzoek nergens in het administratief dossier en in de bestreden beslissing terug.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is in casu geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Naar aanleiding van het eerste middel werd er reeds op gewezen dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat de elementen betreffende de integratie e.d. tot de gegrondheidsfase behoren en in deze fase

niet worden behandeld. Het feit dat verzoeker het daar niet mee eens is volstaat niet om tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te besluiten. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat werd nagelaten rekening te houden met bepaalde elementen, wel dat bepaalde aangevoerde elementen niet beoordeeld als behorend tot de ontvankelijkheidsfase.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT